

něním, sluší uvést, že, i kdyby tomu bylo tak, tato okolnost nestačila by sama o sobě ke zdůvodnění žalobcova nároku na náhradu, a je při tom také zcela lhostejno, lze-li zavinění to klásti zcela s hlediska Šu 1297 obč. zák. na vrub nedospělého a mladistvého žalobce, neboť o to v této rozepři neběží, když je jisto, že žalovaní nejsou osobami, které by měly po zákonu o žalobce pečovati a na jeho chování dohlížeti.

Čís. 3551.

Zřejmá nezákonnost ve smyslu Šu 16 nesp. říz. předpokládá h r u b é, očividné porušení zákona. Nespadá sem za všech okolností provedení šetření bez účasti stran.

(Rozh. ze dne 27. února 1924, R II 474/23.)

V nesporném řízení o odhad nemovitosti k účelům poplatkovým potvrdil r e k u r s n í s o u d usnesení prvního soudu. N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolacímu rekursu a uvedl v otázce, o niž tu jde, v

d ů v o d e c h:

Zákon, mluvč v Šu 16 cís. patentu ze dne 9. srpna 1854, čís. 208 ř. zák. o z ř e j m é nezákonnosti, nepokládá k a ž d ý nesprávný výklad zákona za důvod, hodící se k úspěšnému uplatnění mimořádného dovolacího rekursu, nýbrž předpokládá h r u b é, očividné porušení zákona. Není proto z ř e j m ý m porušením zákona, když bylo zjištěno, nařízené rekursním soudem ku stížnosti dědiců, podané do usnesení prvního soudu, provedeno ohledně určení ceny nemovitosti ke dni 1. července 1914 tímto soudem bez uvědomění a účastenství stran. Z ustanovení Šu 2 odstavec druhý čís. 5 nesp. říz. nikterak neplyne, že strany, tedy stěžovatelé — by musily v nesporném řízení býti přibírány ke k a ž d é m u šetření, neboť dle účelu tohoto zákonného předpisu, nařizujícího, by soud sám od sebe vyšetřil všechny okolnosti a poměry, které na jeho rozhodnutí mají vliv, nesmí býti slyšení stran opomenuto jen tehda, když strany, jsouce s věcí obeznámeny, mohou podati o ní vysvětlení, kterých soudu pro jeho rozhodnutí nelze postrádati. O takovýto případ zde nejde; vždyť stěžovatelé sami uznávají, že pro určení odhadní ceny jest rozhodným den úmrtí zůstavitele a nikoli den 1. července 1914 a netvrdí, že by v onom směru nebyli bývali slyšení. Byli-li tedy na základě příkazu rekursního soudu vyslechnuti o této okolnosti znalci bez účasti stěžovatelů, nelze mluvit o zřejmém porušení zákona, zvláště když výsledek výslechu znalců neměl na rozhodnutí rekursního soudu účinku, pro stěžovatele nepříznivého.

Čís. 3552.

O tom, zda jednotlivec má právo, žádati dle opatření Stálého výboru ze dne 8. října 1920, čís. 583 sb. z. a n., o výměnu polských marek